

je nad mačkom visoko v zraku vozil, in si mislil, da je to mlad zajec, spusti se kakor strela na ubogega mačka, zgrabi ga s svojimi ostrimi kremplji, ter ga odnese visoko v zrak. Hlapca stermé opazujeta ta plên in to še tim bolj, ker vidita, kako mîlo upije in se zvija ubogi maček v skopčevih krempljih. Radovedna hitita zdaj na plan, da bi videla, kaj bode skôpec z mačkom začel. In kaj vidita? Skôpec prenese mačka čez dolino na drug zeló sterm hrib, tam se vsede in huđ boj se pričnè. Maček se prav pogumno bojuje. Izkoplje se izpod skôpčevih krempljev, terga in praska ga na vse kriplje tako, da maček naposled boju konec naredi s tem, da skôpcu glavo odjé. Truplo silovitega sovražnika se zvalí po hribu v dolino, kamor ga radovedna hlapca odideta gledat.

Tako se godi tudi hudobnim ljudém, ki drugim radi življenje izpodkopujejo, naposled pa sami žalostno smert storé. — Prav primeren je tukaj prigovor, ki pravi: Kedor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.

S. Punčah.

Lisica in kozel.

Tja v rupo globoko
Lisica je pala,
In v vodi do gerla
V strahéh je brozgala.

Rogati tud' kozel
Iz hoste pripiše,
Ga žeja terpinči,
Vodé si poišče.

Lisica vesela
Berž kozla pozdravi:
„Pač voda je zdrava“
Prijazno mu pravi.

„Do gerla sem sita,
Takó sem jo pila;
Poskoči sim k meni,
Tud' teb' bo teknila.“

Rad kozel jo uboga,
In v rupo poskoči,
Napije se vode
Takó, da skor poči.

„Kako pa zdaj bova
Prilezla iz jame?“
Ubogi kozliček,
Lisici povzame,

„Lehko je pač temu,
Se nama ni bati;
Poslušaj le mene
K'znam dobro skakati.

Na tvoja rogova
Bom spretno stopila,
Pa hitro ko tica
Iz jame skočila.

Potém bom pomoči
Tud' tebi iskala,
Pastirja bom simkaj
Po tebe poslala.“

Besedam lisice
Res kozel verjame,
Nastavi rogova,
Da skoči iz jame.

Al njene pomoči
Zastonj pričakuje,
Čez zvito lisico
Zeló se huduje.

Ko ne bi pastir ga
Bil slišal upiti,
Še denes bi kozel
Znal v rupi tam biti.

Iz te pripovedi
Se lahko učimo:
„Za dobro na svetu
Nehvalo dobimo.“

P. Gros.